

Били недостойни за любовь и за това има (да ги наричатъ) тѣхны ближни: а почитали за ближнихъ тѣхныхъ само оныя Іудеи, които были истинни когочеци. И спорѣдь тѣхъ мысль законникъ тѣхъ попыталъ Христа като да мѹ говори: бывали азъ да обывамъ и недостойны-ты за любовь Іудеи, что живѣать нечестиво, като мои ближни; и дашенъ ли самъ да обывамъ и азычници-ты като мои ближни? На което Христоуз мѹ отговорилъ съ слѣдѣющъ-тѣхъ притчѣ, презъ кождо доказва, че вичкы-ти человекци съ намъ ближни: слѣдовательно мы сме дашени да обываме вичкы-ты като свои ближни.

в). Тѣка не само Христоуз что изавлава чрезъ тѣхъ притчѣ за мѣсто-то, между Іерусалимъ и Іерихонъ, да е было страшно и разбойническо из и които съ ходили, подтверждать, че то мѣсто было страшно и пзано съ разбойници. А оше было и холмъ (высочина), отъ гдѣто могли разбойници-ти издалячѣ да згѣдвать преходащи-ты пѣтници, за да нападать на тѣхъ извиднашь.

г). Священници и Левити называли съ служители-ти на ветхозаконнъ-тѣхъ църквѣ, които проиходили отъ рода на Левіѣхъ, сына Іакововъ.

д). Видь слышателью, макаръ Книжници-ти и Іудеи-ты не почитали тогда даже и всякаго Самарянина за тѣхныхъ пріатель или ближнихъ, из за врагъ непримирителныхъ, и ненавидали го: Обаче Самарянинъ-тѣхъ, что заминалъ отъ това мѣсто, не гѣдалъ на това, и не съ отрѣкалъ като тѣхни ти Священникъ и Левитникъ, из сътворилъ милость на тѣхный